

ODLUČUJE NEKO SASVIM TREĆI

N ikada do sada nisam čuo da se na olimpijadi nacionalna himna svira dobitniku bronzane medalje, ali izgleda da je u razjedinjenoj Srbiji i to sasvim normalna procedura. Zašto bi bilo važno ko su prvi i drug, kad uvek ima neko treći. Koštunica najverovatnije ostaje gde je i bio, uz svesrdnu pomoć Velje Ilića i Cece Ražnatović, osvojio je daleko više od realnih 8 do 9 % glasačkog tela u republici.

Kažu da su ovi izbori bili manje prljavi od prethodnih, doduše Radikali, najjača partija u Srbiji, su istinski promenili svoj imidž, pa vidim da su svi okupani, očešljani i namirisani. Jedino se tu oseća mali pomak u čistoći ove predizborne kampanje. Bora Čorba mi je u tom pogledu zapao za oko kada je javno sa tribune obratio Čedi Jovanoviću nazvao ga narkomanom. Zamislite dokle je dogurala politička čistoća u Srbiji kad Bora Đorđević nekome može da kaže da je narkoman, ali hajde to su privatne stvari, neko voli beli prašak a neko sok od kruške. Čeda je nekako pregurao census i razočarao đenerala Mladića. To je za mnoge bilo veliko iznenađenje, međutim svi su nekako zaboravili da je uz sebe imao nekoliko igrača iz nekadašnjeg DOS - a i uz njih i Vesnu Pešić, koja je po mom mišljenju najpametnija žena u kotlarnici zvanoj "srpska politika" danas.

Beše mi čudno kad se pre nekoliko meseci gospodin Dinkić toliko i odjedared obruši na brata Karića, koji se upustio u politiku i jasno stavio do znanja da je baš on Karić, vođa proleterijata i sindikata u Republici Srbiji, dakle srpski "Hofa" sa brkovima, koji je izbačen uz crveni karton iz igre, dok je G17+ prešao census kroz iglene uši, međutim Dinkić je zadržao pravo na državnu kasu i državne rezerve. Takvim driblingom je Mlađani Mlađan najpre pomogao sebi, ali je neposredno smestio i socijaliste u Skupštinu, kao dinosaoruse iz ledenog doba komunističke partije Srbije i srpske istorije. Na žalost, jedini istinski gubitnik je gospodin Drašković, za koga je politička karijera završena nakon dvadeset godina uspona i padova i posle još jedne i poslednje loše procene političkog podvarka sa slanimom i rebarcima u državi Srbiji.

Postavljam sebi pitanje: kako je moguće da u jednom demokratskom procesu, posle svih svetskih kontrola regularnosti i demokratskih principa glasanja, na izborima koje je svet priznao, stranke i glasači mogu deliti na demokratske i nedemokratske. Po onom principu ljubičice i pesmice "Voli me, ne voli me" ili je tre-

balo zabraniti, odnosno ukinuti Radikalnu i Socijalističku partiju posle petog oktobra, po modelu ukidanja ultranacionalnih stranaka posleratne Nemačke, ili im više ne stavljati Drakuline zube u usta kad su osvojili to što su osvojili demokratskim putem i pošteno.

Pretnje iz Brisela i Vašingtona očigledno nisu uplašile glasače Radikalne stranke, jer to njih ustvari puno i ne interesuje, mali broj radikalnih Srba je uopšte izašao iz zemlje i omirisao realno stanje sveta, a kamo li da je neko od njih video Brisel ili Vašington uživo. Celog života većina radikala gleda u njivu i turpiju, verujući da je nama nešto oduzeto i da treba da nam se vrati, nekako smo tim putem i ušli u Evropu, sa traktorom, a kasnije i bagerom u ovaj novi vek. Meni je pomalo otužan osećaj bespomoćnosti i direktan pritisak sa sasvim treće strane ove zemljine hemisfere. Bloku zemalja koje vladaju planetom je očigledno Srbija mila i draga samo do Haga i ni metar dalje.

Lično bih voleo da se baš našoj Srpskoj radikalnoj stranci dodeli posao očuvanja Kosova kao integralnog i po novom Ustavu neodvojivog dela Republike Srbije, a žalim i zbog toga što Čeda neće dobiti šansu da uhvati i uhapsi Karadžića i Mladića. Ako neko misli da su

i oni što su došli u Arenu da se malo pobiju, i oni su pridremali. Očuvanje mira i političke stabilnosti, ta lepo upakovana čokolada sa suvim groždem i bademom, na kojoj piše Evropa, je očigledno formula koja pali takozvani politički centar u Srbiji i koju je njslađe zagristi. Na žalost Borisovu i njegove stranke, ključna ministarstva policije, vojske i kapitalnih investicija su već zauzeta. Politika u Srbiji liči na gradski autobus koji sve skupa vodi u istom pravcu, ali niko u njemu sigurno neće starijem ustupiti mesto, niti pridržati kaput.

Moj kandidat za mesto premijera bi zasigurno bio Patrijah Pavle, da je to moguće. Secate se Makariusa i njegove viteške borbe za ostrvo Kipar. Očigledno je da neko ovu srpsku politiku treba da prekrsti i povede putem poštovanja, ljubavi i istinskog duhovnog i materijalnog napretka. Premali smo i nejak i za ovoliko halapljivost i mržnju, premali i često prevareni.

No, kako pesmica završava "Nekad nekom i ti treći budeš i onda opet srećan si ti". Možda i bude neke sreće.

"Zemljo Srbijo" sa srećom ti došao novi saziv Parlamenta, ma kako on izgledao, ako narod sedne bar u jednu stolicu možda će bolje izgledati i naš gradski autobus, i šofer i konduker, možda će bolje izgledati i drumovi ispred nas, možda će biti i manje prašine koju smo iza sebe podigli i ostavili da lebdi i zagadjuje naš lep srpski vazduh. Na kraju čestitam prvima i pobednicima, ma koliko oni bili neki sasvim, sasvim treći.

A iskreno priželjkujem da čestitam četvrtom koji se zove Božidar Đerlić.

Boban Ilić

**Reklamiranjem u Ogledalu za
vas će znati širom Amerike!**

773.588.2700